

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26646/2023
17.10.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Марије Терзић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зорица Коренић адвокат из ..., против тужених Републике Србије - Министарство одбране коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 439/23 од 13.07.2023. године, у седници одржаној 17.10.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 439/23 од 13.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 439/23 од 13.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 439/23 од 13.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 15306/15 од 26.10.2007. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде нематеријалне штете по основу умањења опште животне активности исплати износ од 300.000,00 динара са законском затезном каматом од 26.10.2017. године као дана пресуђења до исплате, као и трошкове парничног поступка у износу од 103.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП).

По оцени Врховног суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из члана 173., члана 174, члана 200, члана 377. и члана 383. Закона о облигационим односима, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена на накнаду нематеријалне штете коју је тужилац претрпео услед боравка на ратишту у периоду од 17.08.1991. године до 19.05.1992. године, у виду умањења опште животне активности од 10%. Ово због тога што је из налаза и мишљења судског вештака неуропсихијатра утврђено да је болест тужиоца ПТСП добила свој коначан облик шест месеци од почетка учешћа у рату као припадника тадашњег ЈНА (након 17.08.1991. године). Код оцене истакнутог приговора застарелости потраживања нижестепени судови су оценили да треба применити привилеговани застарни рок из члана 377. ЗОО који је установљен због начина на који је тужиоцу причињена штета у току 1992. године, која је настала због учествовања у борбеним дејствима на територији садашње Републике Хрватске, као последица кривичног дела оружане побуне, које је регулисано одредбама члана 124. Кривичног закона Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, који закон је важио у време извршења кривичног дела и за које дело је прописан рок застаривања кривичног гоњења од 15 година. Такође, нижестепени судови су применом члана 383. ЗОО којим је уређен институт застарелости, закључили да је за време ратног стања у Босни и Херцеговини у периоду од 06.04.1992. године до 21.11.1995. године, (имајући у виду да је тужилац након 19.05.1992. године учествовао и у рату у саставу Војске Републике Српске до 31.03.1996. године), тужбу за накнаду штете тужилац могао поднети након окончања ратних дејстава на простору БиХ, односно 21.11.1995. године и да је до тог датума постојао разлог за застој застарелости потраживања, те да је тужба у овој правној ствари поднета 21.05.2009. године да у конкретном случају није протекао петнаестогодишњи рок застарелости потраживања.

У таквом случају, Врховни суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП, одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.05.2009. године. На дан подношења тужбе вредност предмета спора износи 300.000,00 динара, односно 3.178,83 евра (1 евро = 94,3742 динара).

Како се у конкретном случају вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу изложеног, применом члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић